

Dr Marv Wilson, Prorocy, sesja 19, Joel, część 3 i Obadiaz

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 19, Joel, część 3 i Obadiaz.

Kiedy dokonujemy wyborów, pomóż nam dokonywać wyborów na chwałę Boga. Dziękujemy, że staliście się dla nas mądrością – mówi Paweł do Koryntian. Uznajemy także, że nie tylko Chrystus, który żyje w nas, jest mądrością, ale także Jego Słowo jest mądrością. Pomóż nam więc studiować Pismo Święte, mając świadomość, że objawia ono nam wolę Bożą i pomaga nam w dokonywaniu dzisiejszych wyborów.

Pomóż nam odróżnić fałszywe od prawdziwego, autentyczne od fałszywego i fałszywego. Wiemy, że sami nie możemy tego zrobić. Dlatego prosimy Cię jako źródło mądrości, abyśmy dzisiaj mogli tak żyć, abyśmy mogli Cię chwalić przez Chrystusa, modlę się. Amen.

Ostatnie osoby, które chcecie dodać do listy sederów paschalnych, wysłałem dzisiaj pieniądze. Każdy ma materiał, dodał nazwiska na listę wzorcową.

Po prostu sprawdź. Dodałem, zaktualizowałem listę główną. To nie to.

Mam zaktualizowaną wersję na swoim komputerze. Sprawdź, czy ich tam nie ma. Porozmawiaj ze mną o tym po zajęciach. Nie jest to najłatwiejsze imię, prawda, Slininski? Nie jestem dobry w polskich imionach.

Moje imię jest proste. Wywodziłem się z Wilhelma Zdobywcy, roku 1066, bitwy pod Hastings. A więc syn Williama Wilsona.

Pisownia jest bardzo prosta. Moja żona jest w połowie Ormianką, a wszyscy Ormianie mają końcówkę IAN, co oznacza syn. A zatem jej matka miała na imię Chorleian i była synem Karola.

Zatem prawie wszystkie wasze ormiańskie imiona są jak O'Brien, syn O'Briena, O'Malley, syn O'Malleya, jak Irlandczycy. Dobra, co robią w Ghanie? Czy mają jakiś sposób na powiedzenie synu po imieniu? Nie. W porządku.

Szwedzi to Johnson i Swenson. Cóż, w Biblii jest to Ben lub Bar. Nawet niektóre nazwy własne zaczynają się w ten sposób.

Bar i Nabus, co w języku aramejskim oznacza syna pocieszenia lub pociechy. W porządku, mam kilka ostatnich słów na temat Joela. W ostatnim rozdziale Księgi

Joela, zanim przejdziemy dzisiaj do Abdiasza, chciałem wrócić do tej interesującej historii.

Joel był wyrażeniem literackim, które mamy w 3:10 Księgi Joela. Ostatni rozdział Księgi Joela dotyczy odrodzenia Judy i sądu nad wrogami. Obraz Jom Jahwe, Dnia Pańskiego, przedstawiony w ostatnim rozdziale, przedstawia dni ostatnie.

Joel to ostatni dzień narodu żydowskiego, koniec ery mesjańskiej. Czas, w którym wszyscy prorocy Izraela widzieli, że zło tej ziemi zostało usunięte. Wrogowie ludu Bożego zostali zniszczeni.

Odnosząc się do zagłady tych narodów, w wersecie 10 mamy przekuć wasze lemiesz na miecze, a wasze haki do ogrodnictwa na włócznie. Lemiesz był oczywiście metalową częścią używaną w rzeczywistości do orki. To jedna z fascynujących rzeczy, które biblijni archeolodzy odkryli w Izraelu.

W ich wykopaliskach znajduje się spora liczba tych lemiesz. Co ciekawe, ponieważ Filistyni byli technicznymi czarodziejami z czasów biblijnych i wydawało się, że przybyli z morza i osiedlili się wzdłuż wybrzeża, przywożąc ze sobą wszystkie najnowsze wynalazki technologiczne, Izrael nie dostał piątki z metalurgią. Nie była znana z wynalezienia broni ani pracy w sztuce metalowej.

Zabierali więc swoje lemiesz i wrzucali je do morza, a także motyki i narzędzia, których używali głównie do celów rolniczych, a także wojskowych. Właściwie zabraliby ich do Filistynów. W Samuelem mamy oczywiście opis tego, co Filistyni pobieraliby za ostrzenie. Były sierpy dla rolnictwa i były inne rzeczy.

Oczywiście epoka żelaza nadeszła około roku 1200 i była to wielka rewolucja technologiczna. Tak więc lemiesz po 1200 roku były wykonane z żelaza. Zauważasz rydwany Sysery.

W Biblii są dwaj Sysery. Ani dwóch Syser; Pozwólcie, że się cofnę i powtórzę to jeszcze raz: mój umysł pracował szybciej niż usta. W Biblii było dwóch Jabinów, a Jabin w historii Debory i Baraka, w czwartym i piątym rozdziale Księgi Jozuego.

Te rydwany, Deborah, nie mam dobrego dnia. Pozwólcie, że zacznę od nowa. Chasor, gdzie odnaleziono króla Jabina, znajdował się w północnej części kraju. Wydaje się, że w miejscu zwanym Chasor, około dziesięciu mil na północ od Jeziora Galilejskiego, żyła dynastia królów.

Wspomina się o nim w połowie Księgi Jozuego. Jozue spalił jego rydwany. Kiedy przejdiesz do Księgi Sędziów i spotkasz Jabina numer dwa w Sędziach czwartym i piątym w narracji Deborah Barak, te rydwany były wykonane z metalu, więc nie zostały spalone.

To wewnętrznie jedna z rzeczy, które mogą coś powiedzieć o randkowaniu. Aż do około 1200 roku wszystkie rydwany były wykonane z drewna i dlatego wróg mógł je spalić. Po roku 1200 wykonywano je z metalu.

Co się dzieje w tej Synekdosze? Jest to figura retoryczna, w której część jest używana jako całość lub całość jako część. Widzieliśmy odwrotność tego; Wspomniałem o tym w drugim rozdziale Izajasza, gdzie w takim razie mówisz o pokoju. Gdzie wziąć jedną część, mianowicie lemiesz, a to oznacza całkowite rozbrojenie.

Przejdźcie od wojny, gdzie słowo miecz może oznaczać wojnę, do lemiesza, symbolizującego pokój, ponieważ mówi nam o rolnictwie. To samo dotyczy włóczni i haka do przycinania. Teraz mamy tutaj odwrotność tego.

Tak więc jeden przedmiot może być użyty w liczbie mnogiej, a zatem zamiast reprezentować drugą stronę tego, całkowity pokój, reprezentuje to całkowite uzbrojenie. Ta idea sądu narodów. Mamy tę piosenkę w amerykańskim życiu, on depcze rocznik, w którym przechowywane są winogrona gniewu, jego prawda maszeruje dalej.

W Księdze Objawienia 14:19 anioł zarzucił swój sierp na ziemię, zebrał winorośl ziemi i wrzucił ją do wielkiej tłoczni wina gniewu Bożego. W Księdze Objawienia 14:20 czytamy, że wycinając wszystkie te winogrona, zdeptano prasę za miastem i krew płynęła z tłoczni aż po uzdę konia. Dlaczego o tym wspominam? Cóż, w tym interesującym trzecim rozdziale Księgi Joela, wersecie 13, zapuściliście sierp, bo żniwa już dojrzały, a słowo „żniwo” brzmi oczywiście jak działanie sierpu.

To bardzo onomatopoetyczne. Katsar. Katsar oznacza żniwa sierpem, ścinanie zboża.

Katsar. Zatem Katsarim są żniwiarzami lub żniwiarzami, czyli dosłownie sierpowym ludem z czasów biblijnych. Słyszymy to słowo.

Zapuście więc katsara, sierp na żniwa jest już dojrzały. Idź bieżnikiem, bo prasa do wina jest pełna. Kadzie się przepętniają, gdyż ich niegodziwość jest wielka.

Zatem, widzicie, on tego używa; jak wiecie, w Księdze Objawienia znajduje się ponad 400 aluzji i cytatów ze Starego Testamentu. Zatem w ten sposób są rozumiane te postacie rolnicze i jakby w Księdze Apokalipsy sędzia całej ziemi, który teraz staje się Chrystusem Wiktorem, który teraz króluje i rządzi we wszystkich narodach, językach i ludach, poddaje się jego. On sprowadza sąd na grzech świata.

I tak koniec Joela przemawia do usprawiedliwienia ludu Bożego. Korporacyjnie Izrael został wybrany na Synaju. Korporacyjnie Izrael w jakiś sposób doświadcza Bożej windykcji przed narodami ziemi.

Zatem, jak mówi 3:17, poznacie, że jestem waszym Bogiem. A potem kończy się słodyczą, którą widzieliśmy na końcu Amosa. Góry ociekają słodkim winem; wzgórza opływają mlekiem, a koryta rzek Judy opłyną wodą.

Opowiada niezwykle poetyckim językiem o urodzajności ziemi oraz obfitości i błogostawieństwie dla ludu Bożego. A więc, co masz? Masz takie samo zakończenie dla Joela, jakie miałeś dla Amosa. Ludzie wracają do swoich miast, mieszkają na ziemi i już nigdy nie zostaną wykorzeni.

Co masz na końcu Joela? Juda będzie zamieszкана na zawsze. Jerozolima na wszystkie pokolenia. Pan mieszka na Syjonie.

Chciałbym teraz przejść do Księgi Abdiasza. Ta niewielka książeczka często jest bardzo zaniedbywana. Myślę, że są ku temu powody.

To jakby zapytać Larry'ego Lehmana, co możesz mi powiedzieć o Nahumie i Sofoniaszu? Imię Sofoniasza dało początek jednemu ze słynnych sklepów z bajglami przy trasie 1, Zeppi's Bagels. Nie wiem, czy kiedykolwiek się tam zatrzymałeś. Ale większość ludzi powiedziałyby: kim jest Zeppi? Nieważne, kim jest Sofoniasz? Ta mała, jednorozdziałowa książeczka jest jedyną książeczką, jaką mamy w Starym Testamencie.

Mamy oczywiście kilka takich w Nowym razem z Filemonem, a kto jeszcze? Po drugie i trzecie, Jan i Juda. Mamy więc ich mnóstwo w Nowym Testamencie. Zatem krótko i na temat.

Obadiah, pierwszy Obadiah, jakiego spotkałem w życiu, był bassetem, co moim zdaniem jest bardzo odpowiednią nazwą dla basseta. Lubisz te długie uszy, które ciągną się po ziemi. Wyglądał zupełnie jak basset hound.

Wyglądał tak, bardzo ponuro, bardzo smutno. W Starym Testamencie Abdiasz wymienia dwanaście osób. I ilekroć usłyszysz imię Abdul, które jest dziś bardzo powszechnym imieniem w świecie muzułmańskim, ma ono ten sam rdzeń.

Obdiasz oznacza po prostu sługę Bożego, sługę Pana lub być może czciciela Pana. Pamiętajcie, że ten sam hebrajski czasownik *avad* oznacza zarówno służyć, pracować, służyć rękami, jak i oddawać cześć. A w Dziesięciu Przykazaniach, które zabraniają oddawania czci bożkom, jest to ten sam rdzeń, który znajduje się w pierwszej części imienia Abdiasza.

Zatem ideą jest służenie lub ewentualnie oddawanie czci. Pytanie, kiedy został napisany Abdiasz, wydaje się bardzo proste. To bardzo proste.

I jest to coś, co odkrywa przed nami lektura tej książki. Kiedy czytasz tę księgę, widzisz w niej oskarżenie Edomu. A Edom zostaje postawiona w stan oskarżenia szczególnie dlatego, że nie przysłała z pomocą bratu bliźniakowi.

Z tego, czego dowiadujesz się z Biblii 101, pamiętasz, że Ezaw był ojcem Edomitów. Pamiętajcie, że Ezaw wyszedł pierwszy. Był czerwony i owłosiony.

Był Ezawem, co oznacza włochaty. Ale jest również opisywany jako Admoni, co jest rumiane i czerwone. Zatem z pewnością istnieje gra słów pomiędzy opisem narodzin bliźniaka, Jakuba i Ezawa.

Ezaw, oczywiście, w Piśmie Świętym uchybia, sprzedaje swoje dziedzictwo, z pewnością nie jest w planie Bożym, wybranym, przez którego przyjdą obietnice przymierza. Przyjdą przez Jakuba. I chociaż język brzmi ekstremalnie, początkowe słowa proroka Malachiasza: Jakuba pokochałem, Ezawa zniechęciłem.

I oczywiście Paweł nawiązuje do tego języka w Liście do Rzymian 9 do 11. Nie myślimy o tym, że Bóg faktycznie nienawidzi ludzi, ale jest tam po prostu Boży wybranie, miłość miała się urzeczywistnić poprzez tego wybrańca Bożego, pomiędzy tymi dwoma. Nie dlatego, że był doskonały.

Jeśli sprawdzisz życiorys Jacoba, odkryjesz, że ma on wiele wad. Wiele wad. A dobrą nowiną Ewangelii jest to, że Bóg może osiągnąć swoje cele na ziemi poprzez ludzi z wadami, co w istocie jest historią Ewangelii.

Zatem nikt nie przechwala się doskonałością Boga. Pracuje nie dzięki nam, ale pomimo nas. A Jakub jest jednym z tych gości, z brodawkami i w ogóle, oszustem, oszustem, oszustem na wiele sposobów, a jednak tym, którego zwano Izraelem, tym, który walczy z Bogiem.

W literaturze rabinicznej jest wiele dyskusji na temat tego, co to oznacza dla tego, który podaje swoje imię tym ludziom w Starym Testamencie. Ci, którzy mają walczyć, dążyć i zmagać się z Bogiem. I to naprawdę dobrze, chociaż od czasu do czasu możemy kłócić się z Bogiem, tak jak to miało miejsce w przypadku Izraela.

Ważne jest, abyśmy posiadali własną wiarę. Walczymy z tym. Wyrażamy to w naszym własnym języku.

Nie jest to dziedzictwo przekazywane z pokolenia na pokolenie, ale jest to coś, o co osobiście musimy się ubiegać. Jakub dopuścił się przemocy, zgodnie z wersem 10 Abdiasza. I zamiast przyjść mu z pomocą, gdy Jerozolima była atakowana przez wojska Nabuchodonozora, w okresie poprzedzającym 70 lat wygnania, w zasadzie Edom, co było tutaj naganne, Edom, brat bliźniak, kibicował śmierci swojego brata bliźniaka.

Tym bardziej karygodne jest nieudzielenie pomocy swoim. Zatem tych wersetów: nie powinienes, nie powinienes, to mantra, która pojawia się osiem razy, począwszy od wersetu 12. Nie powinienes być napawać się dniem, w którym żył twój brat.

Nie powinniście się radować z powodu ludu Judy i jego upadku. Nie należało stać u bram miasta i napawać się jego nieszczęściem, rabować jego dobra, porywać, uciekać z miasta. Zatem datowanie tego na podstawie tego, co dzieje się w narracji, wydaje się obejmować krótki okres po roku 586.

Możemy więc chcieć datować to cztery lub pięć lat później. 582, coś w tym stylu. Ponieważ odnosi się do tego okresu, kiedy lud Judy został zabrany.

Wydaje się, że istnieje pewien rodzaj literackiej współzależności pomiędzy Księgą Abdiasza, szczególnie jej pierwszą połową, a 49. rozdziałem Jeremiasza, wersetami 7 do 22. A jeśli przeczytasz Jeremiasza 49, 7 do 22, a następnie przeczytasz Księgi Abdiasza i chociaż nie mam zamiaru porównywać tych fragmentów, z pewnością nie mamy czasu na ich analizę, przypomina to nieco problem synoptyczny. Albo istnieje harmonia Królów i Kronik, o czym niektórzy z Was mogą nie być świadomi.

Możesz przestudiować 1 Księgę Królewską od 1 do 11, która przedstawia historię królowania Salomona. W Księdze Kronik istnieje równoległa relacja, w której materiał się powtarza. Niektóre są identyczne.

Inne jego części są różne. Podobnie jak 90% Marka powtarza się w 1 Królów 1 do 11. Zatem mamy Łukasza i Mateusza, a przynajmniej jest to paralela.

Chociaż Jan jest rzeczywiście wyjątkową ewangelią, jest kilka rzeczy wspólnych dla całej czwórki, jak na przykład nakarmienie 5000 osób i zmartwychwstanie. Ale ogólnie rzecz biorąc, Jan znacznie różni się od tego, co nazywamy ewangeliami synoptycznymi. Tak więc tutaj, wśród proroków, albo Obadiasz i Jeremiasz cytują jakieś starsze proroctwo, które może dzisiaj nie istnieć, albo Obadiasz opiera się na materiale Jeremiasza.

Pamiętajcie, że Jeremiasz był świadkiem końcowych wydarzeń w południowym królestwie. Nasze daty dotyczące Jeremiasza to lata 627–587. Był tam aż do końca, a po upadku Jerozolimy trafił do Egiptu.

Zatem Jeremiasz był współczesny temu splądrowaniu proroków. Był świadkiem Jerozolimy. Może więc być tak, że Obadiasz cytuje tutaj Jeremiasza, ale jest też możliwe, że Jeremiasz cytuje Obadiasza.

W każdym razie mamy w tej księdze, jak widzieliśmy u proroków, równowagę sądu i nadziei, gorzkiej i słodkiej. W tej konkretnej książce przechodzimy od szczegółu do

uniwersalności. Istnieje tendencja do umieszczania tego w innych miejscach Pisma Świętego.

Bóg powołuje jednego człowieka, Abrahama, tego konkretnego, aby zawarł przymierze z konkretnym ludem. Dlaczego? Aby cały świat był błogosławiony. Obdiasz przechodzi od szczegółu, a mianowicie sądu nad Edomem, do sądu powszechnego, a następnie przechodzi od przywrócenia ludu Bożego do powszechnego ustanowienia Bożego panowania i panowania na ziemi.

Jak Abdiasz ujął to w swoim ostatnim wersecie, królestwo będzie należeć do Pana. Innymi słowy, Pan będzie królował. Edom miała zostać ukarana za swój grzech, a konkretnie jej grzech polegał na pomaganiu Babilończykom w zdobyciu Judy, w splądrowaniu Jerozolimy i napawaniu się tym wydarzeniem.

Typowa formuła, którą widzieliśmy u proroków, jest taka, że prorok przypisuje sobie boskie natchnienie lub pochodzenie swoich słów. Tak mówi prorok Pan Bóg o Edomie. Werset 1, werset 4: Powalę was – mówi Pan.

I znowu werset 8 – mówi Pan. To podkreślenie, ponownie znalezione w wersecie 18, zostało wypowiedziane przez Pana. Wracając do miejsca, w którym rozpoczęliśmy kurs, kim są prorocy? Rzecznicy Boga.

Przesłanie pochodzi od Boga, co jest podkreśleniem. Prorok po prostu, niczym listonosz, przemawia lub dostarcza wiadomość, która pochodzi od kogoś innego. Ta niewielka książeczka zaczyna się od wizji Abdiasza.

Widzieliśmy tych pięć wizji u Amosa i takiego języka tu użyto. Wspomniałem, że przodkiem Edomitów był Ezaw, a jeśli cofniesz się do 36. rozdziału Księgi Rodzaju, znajdziesz tam sporo materiału. Nie będę się rozpisywał na temat Edomitów.

Książka koncentruje się na oskarżeniu tych osób. Edomici – jedno ze słów Nowego Testamentu – to Idumea, co w LXX, greckim tłumaczeniu Starego Testamentu, tak wyraża się Edom. Idumea to obszar na południe od Judy, a jeśli spojrzeć na miejsca, gdzie osiedlili się Edomici, to osiedlili się oni bezpośrednio na wschód od Suchego Wąwozu, czyli Araby, tego przedłużenia o długości 90 mil.

To dolina, sucha dolina rozciągająca się od południowego krańca Morza Śłonego do Zatoki Akaba. Edomici osiedlili się tutaj na wschód od tego obszaru, a po ich pokonaniu zostali zabrani na zachód i zniszczeni. Większa część przeniosła się ze wschodu Araby na zachodnią stronę Araby i osiedliła się na południe od pokolenia Judy.

Tak naprawdę, kiedy mówimy o Micheaszu, w Szefeli Judy znajduje się małe miasteczko, z którego pochodził Micheasz, zwane Moreszet lub Tel Morissa, jak stało

się znane w świecie greckim. Przez kilkadziesiąt lat miasto to było zamieszkane przez Edomitów. Edomici mieszkali obecnie na południe od Judy, po tym, jak zostali wypędzeni przez grupę zwaną Nabatejczykami.

Pierwsi osiedlili się tu Nabatejczycy. Nabatejczycy przybyli na te tereny wkrótce po zdobyciu niewoli południowego królestwa. I Nabatejczycy przenieśli się do Silah, żeby użyć tutaj tego słowa, czyli Petry, jak ją później nazwano, twierdzy Edomitów.

A Edomianie, którzy byli koczowniczym plemieniem arabskim, przybyli i zajęli ten obszar kilkadziesiąt lat po upadku Jerozolimy. I kontrolowali go przez około półtora wieku. Uczynili Petrę swoją stolicą.

Petra oznacza oczywiście skałę i jest połączeniem słowa Petra i Silah, jak nazywano je w języku greckim. Co oznacza skalistą skałę. Tak więc Petra była jednym z głównych miast, których nazwę zmieniono pod wpływem kultury greckiej.

Pamiętajcie, że cały ten region po roku 330 znajdował się pod ogromnym wpływem kultury greckiej, około roku 330 p.n.e. W trakcie upadku imperium Aleksandra Seleukos wypychał swoją grecką kulturę z Damaszku. A Ptolemeusze kontrolowali od południa.

I tak cały region świata biblijnego znalazł się pod wpływami greckimi. Ludność została wypędzona z Petry przez Nabatejczyków. I znowu, jak powiedziałem, przenieśli się w okolice Judy.

W tym czasie, około 310-312 p.n.e., nazwę tego obszaru zmieniono na Idumea. Zaledwie kilkadziesiąt lat po śmierci Aleksandra ten region na południe od Judy stał się Idumeą i nosi obecnie grecką nazwę. Petra również to odzwierciedla.

Hebron stał się teraz stolicą pod rządami Idumejczyków. W 1 Księdze Machabejskiej w międzytestamentalnej literaturze apokryficznej czytamy, że Hebron był stolicą Edomu, teraz przeniesioną na południe od Judy. Bunt Machabeuszów przeciwko Idumejczykom, którzy byli bardzo zorientowani na Grecję i bardzo antysemici.

Judasz Machabeusz zabił 20 000 Edomitów około 160 roku p.n.e., gdy ta rodzina kapłańska próbowała odeprzeć wpływy hellenistyczne. Na tej mapie widzisz Tell Moreshah, skąd pochodzi Micah. To było jedno z waszych kluczowych miast idumejskich.

Zrobiłem małe wykopaliska w tym konkretnym mieście i dowody na obecność greckich materiałów znalezionych w jaskiniach o strukturze plastra miodu, które wypełniały cały ten obszar, są dość mocne. W okresie niepodległości w II wieku p.n.e., po raz ostatni naród żydowski miał króla, pojawił się Jan Hyrcanus. A on, podążając za Machabeuszami, Jan Hyrcanus, panował około 125 roku p.n.e.

Przychodzi i chce judaizować; pamiętajcie, reprezentuje on rodzinę Machabeuszów lub Hasmoneuszów, która chce zakończyć hellenizację tej ziemi. I on tam przychodzi i zmusza tych Idumejczyków do przyjęcia obrzezania i zmusza ich do przyjęcia prawa żydowskiego. Oczywiście nie smakowało to dobrze, nawet z łyżką cukru.

To była bardzo bolesna sprawa. Herodowie w czasach Chrystusa byli Idumejczykami, a w przypadku Jana Hyrcanusa, który podbił ten region około 125 roku, narzucił tym ludziom judaizm i zmuszony jest ich nawrócić na judaizm. Część z nich uciekła z tego obszaru, część niechętnie przyjęła judaizm.

Jest to jednak jeden z niewielu przypadków w historii biblijnej, gdzie judaizm był narzucany podbitym podmiotom. W przeważającej części Żydzi byli powściągliwi w narzucaniu swojej kultury innym ludziom. Zwłaszcza ich przekonania religijne na temat innych ludzi.

Nawet we współczesnym świecie, odkąd pracuję w Gordonie, jeden ruch w obrębie judaizmu podjął trzy próby przywrócenia bardziej aktywnych kampanii nawracających w Ameryce. Które nigdy nie wypuściło na światło dzienne lub zostało dobrze przyjęte. Judaizm widział w swojej historii, w okresie inkwizycji, wypędzenia z Hiszpanii w 1492 r., podczas wypraw krzyżowych wieki wcześniej, Żydzi niechętnie namawiali innych ludzi do użycia siły.

Misje zaczęto więc kojarzyć z przemocą. A Żydzi niechętnie narzucają swoją wiarę. Przyjmują nawróconych, którzy przychodzą dobrowolnie, ale nigdy tych, którzy zostali do tego zmuszeni.

Zatem jest tam niechęć. Co więc działo się tutaj za czasów Jana Hyrcanus, co doprowadziło do powstania tych Herodów z czasów biblijnych, którzy sami byli niewrażliwi na duchową prawdę? Przynajmniej wiemy trochę o tym, skąd pochodzą.

Teraz chciałbym porozmawiać trochę o samym tekście Biblii. A ja chciałbym przeczytać księgę Abdiasza. Spójrz na język, zacznij od tego, jak mówi, przygotuj się do bitwy.

I jakby narody ustawiły się w szyku do walki przeciwko Edomowi. Żydzi mieli problem z dumą, a jedną z głównych rzeczy w krytyce Edomu przez Obadiasza jest to, że uważała się ona za osobę wyższą. Ale w oczach Boga była nieistotna.

Zatem w wersecie 2, gdy jest napisane: Uczynię cię małym wśród narodów, będziesz całkowicie wzgardzony. Przypomina, jak Bóg w swojej suwerennej mądrości wywyższa jedne narody, a obala inne. Szczególnie podkreślana jest pycha serca Edomu.

W wersecie 3 ta dumna pewność siebie zrodziła się prawdopodobnie z powodu jej nie do zdobycia, pozornie nie do zdobycia pozycji. Tam, na wzgórzach Edomu, jest ono niedostępne. Jeśli dzisiaj udacie się do Edomu, przejdziecie przez bardzo wąskie kaniony.

To tam byłeś zeszłego lata? Dotarcie tam zajmuje kilka godzin. To piękny, piękny, różowy obszar skał, do którego możesz wejść już dziś; usłyszeć od sekcji podróżniczej Boston Globe, pokazać; nazywa się to Skarbem Edomu. I gdzie są tam piękne konstrukcje.

Artykuł ten dotyczy masy, majestatu i tajemnicy Petry. Ludzie tam wchodzi i są pod wielkim wrażeniem architektury, którą tam znajdują. I ta pozycja, która jest naprawdę, bardzo, bardzo dobrze ukryta przy głównej ścieżce.

I tak możesz czuć się bezpiecznie w rozpadlinach skały. Twoje mieszkanie jest wysokie. Mówisz w swoim sercu, werseł 3: Kto mnie powali? I dzięki temu możesz czuć się bezpiecznie.

I tak to wyrażenie w wersecie 4, chociaż wznosisz się w górę jak orzeł, a ta forteca była znowu położona bardzo wysoko, porównana do orlego gniazda wśród gwiazd. A język tutaj, znowu typowy dla proroków, jest hiperboliczny. I choćbyś założył swoje gniazdo wśród gwiazd, sprowadzę cię.

Chociaż narody często są dumne, dzisiaj w regionie Morza Śródziemnego mamy jednego, który jest dumny z siebie; przechowuje mnóstwo pieniędzy i zachowuje się bardzo brutalnie wobec wielu osób. Jest więc bardzo, bardzo dumny z ludzi, niszczył samoloty i robił inne rzeczy. Kto mnie powali? Nie będzie łatwo z taką dumą.

Pan mówi, że to do niego należy ostatnie słowo, tak niedostępne i tak bezpieczne, jak ustawili się Edomici. O kompletności Petry, o kompletności ich zniszczenia wspominają wersety rozpoczynające się od 5. Opisują wchodzących ludzi, złodziei lub rabusiów, zabierających pewne rzeczy. Ale to miejsce zostanie całkowicie splądrowane i natychmiast oczyszczone.

Mówi, że jeśli przyjdą do ciebie zbieracze winogron, to coś zostawią, ale nie w twoim przypadku. W przeciwieństwie do tego, jak Ezaw został splądrowany, poszukiwano jej skarbów, rzeczy niedostępnych, tajemniczych, ukrytych. I Pan mówi tutaj, a następnie w wersecie 7, mówi, że nawet twoi sojusznicy będą cię oszukiwać.

Ciekawe, jak język hebrajski wyraża to, co NIV oznacza jako sojuszników lub przyjaciół. To samo mamy w łacińskim słowie towarzysz. Towarzysz to ten, z którym jesz chleb.

Con oznacza razem, a pan to chleb. Zatem towarzysz to bałaganiarz lub ktoś, z kim dzielisz się jedzeniem. I tak wyrażenie z werseku 7 mówi, że ci, którzy jedzą Twój chleb, zastawią na Ciebie pułapkę.

Innymi słowy, ci ludzie, z którymi łamiesz chleb, znaki przyjaźni, twoi sojusznicy, to właśnie ci, którzy zwrócą się przeciwko tobie. W tym dniu, w wersecie 8, co jest znanym wyrażeniem, które widzieliśmy u proroków, mędrcy Edomu zostaną zniszczeni. Dlatego krytycznie odnosi się do Edomitów, zwłaszcza ich zachowania wobec Jakuba, i grozi w wersecie 10, że ich wytępi na zawsze.

Teraz, Edomici, po przybyciu Nabatejczyków kilkadziesiąt lat po upadku Jerozolimy, nigdy więcej nie słyszymy niczego poważnego o Edomitach. Edomici, oczywiście, byli utrapieniem dla Izraela, gdy wędrowali po ich ziemi po wyjściu z Półwyspu Synaj. Ale upadek Edomu, jej grzechy, ten wielowiekowy antagonizm, wy staliście się z daleka, to jest kluczowe określenie, świadkowie.

Stałeś na uboczu, napawałeś się swoim bratem, wiwatowałeś z powodu jego śmierci, a w końcu nawet schwytałeś brata, gdy uciekał z miasta. Taki jest więc akt oskarżenia dla Edomu. Kończy książkę poszerzając perspektywę i mówi o sądzie nad wszystkimi narodami i ostatecznym królowaniu Boga na ziemi.

Ale poruszę ten temat, kiedy wrócimy na zajęcia w piątek.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 19, Joel, część 3 i Obadiasz.